

вленіе, или за нѣкои распри да ги рѣши.

Тѣка на нѣко ѣкавалме, че нашата Православно-Католическа и Вѣсточна Църква; не само слово то Божіе гдѣ то е писано; но, гдѣ то е и говорено; гдѣ то е и отъ ѣста предадено; честно приема, пази и любезно цѣлва.

Защо то, царската дума, равнѣ силѣ има, ако е писмено, или отъ ѣста речена. „Покелѣніе то отъ Августѣ Кесарѣ, за да са напиши всички тѣ вселеннѣ; равнѣ силѣ имаше, ако че бѣше отъ ѣзикѣ речено, или написано.“ И много повече Божіе то слово, има равнѣ силѣ; ако че е написано или предадено! Защо то не отъ книгата, нито отъ перо то, нито отъ чернило то (мастило то), но нито пакѣ и отъ ѣзика, слово то Божіе има силѣ; но отъ Бога отъ когото произлѣзе. (*)

О противници и бладословцы! Чѣхте ли, отъ гдѣ ги имаме тѣя преданіѣ и оузаконеніѣ? Несте ли юще разбрали? Има ли юще какво да бладословите? Но, вѣз вѣсѣ: „Който мѣ са чини да ѣска да

(*) Който ѣска по пространно доказателство: да глѣда въ Камень Вѣры. Защо то нѣмъ въ тѣзи наша малка книжка; не можемъ да вмѣстимъ всичко.